

tidig løsning, hvorefter de faste medlemmer af Sikkerhedsrådet ikke bør benytte veto-retten, så længe rådet alene søger at standse kamphandlinger og hindre disse i at udvikle sig til en større krig; derimod skulle veto-retten atter kunne udøves, når årsagerne til striden og den politiske løsning blev taget op til drøftelse.

Mange talere fremhævede, at fredens bevarelse var hele medlemskredsens kollektive ansvar, og at Generalforsamlingens residuelle beføjelser med hensyn til iværksættelsen af fredsbevarende foranstaltninger derfor måtte fastholdes. Blandt disse talere kan nævnes repræsentanterne for Colombia, Costa Rica, Peru, UAR, Tunesien, Libanon, Iran, Kenya, Liberia, Rwanda, Malaysia, Thailand og Nepal. Ecuador og Dahomey gik ind for Generalforsamlingen som „formidler“, når Sikkerhedsrådet var lammet. Afghanistan og Togo udtalte, at Sikkerhedsrådets faste medlemmer ikke kan lukke øjnene for de sidste 20 års politiske realitet, tilkomsten af knap 70 nye stater, og det burde være utænkeligt, at rådet eller et af dets medlemmer ville handle i modstrid med det store flertal af medlemslandenes ønsker.

Guinea gik ind for, at Generalforsamlingens residuelle beføjelser sikres, og at forsamlingen indkaldes for at fremsætte re-kommandationer til Sikkerhedsrådet, når dette er ude af stand til at fungere. Forsamlingen skulle endvidere have indseende med gennemførelsen af sine beslutninger angående fredsbevarende foranstaltninger. Guineas holdning må ses på baggrund af landets opfattelse af FN's rolle med hensyn til afkoloniseringen, idet Generalforsamlingen ifølge Guineas anskuelse bør kunne iværksætte sanktioner imod Portugal og Sydafrika i tilfælde af Sikkerhedsrådets fortsatte passivitet.

Med hensyn til finansieringen af fredsbevarende foranstaltninger udtalte den amerikanske FN-ambassadør, at midler måtte kunne fremskaffes ved påligning af alle medlemsstater eller af de stater, der var rede til at lade sig påligne, eller gennem frivillige bidrag. Storbritannien støttede oprettelsen af en fond for fredsbevarende foranstaltninger, og Kenya mente, at samtlige medlemslande burde pålignes bidrag til en sådan fond. Medens adskillige talere mente,

at udgifterne til fredsbevarende operationer burde bæres af samtlige medlemmer, eventuelt efter de retningslinjer, der blev fastlagt på 4. ekstraordinære Generalforsamling i 1963, tog enkelte repræsentanter til orde for, at udgifter til kostbare fredsbevarende foranstaltninger måtte dækkes ved frivillige bidrag.

For så vidt angår stående nationale militærkontingenter reserveret for FN, meddelte Nederlandene at have øget de hollandske styrker, der stod til rådighed for organisationen, medens Østrig og Iran oplyste, at de ville oprette sådanne kontingenter. Malaysia overvejede trods egne vanskeligheder ligeledes at stille en styrke til rådighed for FN.

FN's finansielle krise, der havde sin rod i organisationens fredsbevarende virksomhed, gav anledning til bekymring, og de fleste talere efterlyste frivillige bidrag til løsning af krisen. Nederlandene fremhævede, at fremkomsten af frivillige bidrag ikke behøvede at afvente den af Frankrig i øvrigt med rette foreslåede undersøgelse vedrørende FN-kredsens stigende udgifter. Imidlertid fulgte kun de færreste lande ord med gerning, idet alene følgende lande under debatten gav tilsagn om bidrag: Italien (1,5 mill. \$) og Zambia (\$ 14.000). Siden har Sudan og Jugoslavien givet tilsagn om hver \$ 100.000, UAR om \$ 50.000 og Malta om \$ 9.000.

Albanien mente, at FN's krise skyldtes verdens to største stater, der søgte at påtvinge verdensorganisationen deres fælles hegemoni i strid med pagtens ord om staternes suveræne ligeberettigelse. Cambodia udtrykte ligeledes utilfredshed med, at FN var blevet „et instrument i nogle stormagters hænder“, og ville undlade at tage del i plenarforsamlingens og udvalgenes arbejde uden dog at forlade FN.

Flere lande fremkom med forslag om en effektivisering af FN's fredsbevarende aktivitet — udover anvendelsen af FN-styrker. Således anbefalede Japan, at FN oprettede politiske regionalkommissioner i lighed med de eksisterende økonomiske regionale kommissioner. Hvis dette ikke var muligt, kunne man oprette mobile institutioner. Ceylon anbefalede udsendelsen til eventu-